

БОЖИЕТО ДОКОСВАНЕ

Човешкото докосване

Дейвид Уилкерсън

27 Май 2002

Когато Господ докосне някого, този човек пада на колене. След това той става в близки отношения с Христос, а от тази близост той получава свежо откровение от небето. Този човек става нетърпелив да предаде старите си грехове на Святия Дух, да ги умъртви. Душата му се подновява и той попада на място на почивка. И започва да служи на Христос с нова страст и по-голяма любов.

Но най-вече този слуга става все по-внимателен поради Деня на Страшния съд. Той знае, че ще трябва да се изправи пред Божия трон и ще отговаря на един голям въпрос: „Как представи Христос на изгубения свят?“ Всъщност, всички ние ще чуем този въпрос на Съда: „Как свидетелстваше за Христос на нечестивите? Как им Го разкри чрез начина, по който живя и действа? Как Го представяше живота ти?“

Това е единственият критерий, по който ще бъдем съдени в онзи ден. Няма значение дали сме били затворени с Бог колкото Моисей, дали сме приемали велики откровения като Данаил, били сме осветени като Павел или сме проповядвали смело като Петър. Всеки ще бъде съден според този стандарт: как нашия живот е представил кой е Исус?

Святият Дух установи този критерий след Петдесетница, докато Христос установяваше църквата Си. По това време управляваше Рим. Духът на империята беше дух на гордост, арогантност и материализъм. Рим се отнасяше зле с подтиснатите, включително и с вдовиците, сираците и бедните. От Ефрат до Атлантика големи паметници напомняха за военните римски победи. Бяха построени места за военните герои на империята. Но нямаше място за нито една институция за бедни и бездомни. Нищо в империята не показваше някаква загриженост за бедните.

Духът на гордост и алчност се бяха просмукали и в еврейската общност. Религиозните лидери на Израел бяха обхванати от това да придобият богатство и имот. Фарисеите използваха легални вратички в закона, за да крадат къщите на вдовиците. Междувременно сираците бяха изоставени, а с бездомните – злоупотребяваха. Ниско платените работници бяха лъгани в надницата. Казваше им се, че заслужават да бъдат бедни, че Бог им се отплащаше за греховете. Отношението в Израел беше следното: „Всеки за себе си.“ Хората прекарваха живота си като трупаха, строяха, искаха повече и никога нищо не им стигаше.

В това алчно, егоцентрично, материалистично общество, Христос изля Духа Си върху един свят остатък. Изведнъж задухаха мощни ветрове, разтърсиха се постройките и се появи свръхестествен огън. Необразовани християни започнаха да говорят гладко на езици, които никога не бяха учили. А апостолите на Исус проповядваха Евангелието с осъдителна сила. В последвалите дни църквата се покланяше, хвалеше и движеше със свръхестествена мощ: „И така, тези, които приеха словото му, се кръстиха... И те постоянстваха в учението на апостолите, в общуването, в разчупването на хляба и в молитвите. И страх обзе всяка душа; и много чудеса и знамения ставаха чрез апостолите.“ (Деяния 2:41-43)

Народът на Ерусалим беше изумен от това, което видя. Те питаха: „Какво означава всичко това?“ Това беше Святия Дух, който даваше сила на Божия народ да свидетелства за Христос пред света. Вярващите вече бяха Неговите живи послания. Силата Му има даваше възможност да живеят по такъв начин, че можеха смело да свидетелстват: „Ето това е Исус. Животът ни е свидетелство за Божията любов и природа.“

Може би се чудиш кои бяха свидетелите, за които Библията казва, че бяха „смаяни и учудени, си говореха помежду си“ (2:7). Кои бяха непознатите, които „говореха помежду си: Ето, всички тези, които говорят, не са ли галилеяни? Тогава как ги слушаме да говорят всеки на нашия собствен език, в който сме родени?“ (2:7-8)

Следващият стих дава отговор на този въпрос: „Партяни, мидяни и еламита, жители на Месопотамия, Юдея и Кападокия, Понт и Азия, Фригия и Памфилия, на Египет и онези страни от Ливия, които граничат с Кирияей, посетители от Рим, и юдеи, и прозелити, критяни и араби ги слушаме да говорят на нашите езици за великите Божии дела.“ (2:9-11)

Хората, които видяха тези събития бяха посетители в Ерусалим, търговци, пътници. Думите им със сигурност се разпространиха из целия свят. Но какво ли разказваха тези пътници? Дали се фокусираха върху езиците, знаменията и чудесата, вятъра и огъня от небето?

Нито едно от тези неща нямаше да е в основата на разказите им. Не това беше свидетелството, което дойде да даде Святия Дух. Всички тези чудеса бяха просто проявления, които имаха за цел да изградят и изцерят вярващите. Та, какво щеше да бъде свидетелството за Христос?

Истинското свидетелство на Петдесетница е едно от най-пренебрегваните събития от изливането на Духа

Повечето проповеди за Петдесетница се въртят около знаменията и чудесата извършени от апостолите. Или пък наблягат на трите хиляди души, които бяха спасени в онзи ден, или на огнените езици, които се появиха. Но ние не слушаме за събитието, което се превърна в най-голямото чудо за всички времена. Това събитие изпрати цели множества обратно при народа им с жива, безпогрешна представа за това кой е Исус.

Чували сте за знаменията и чудесата. Аз искам да ви разкажа за „табелките“ в тази история. Само за една нощ се появили хиляди табелки „за продан“ пред къщите в Ерусалим и околните градове. Библията казва: „И всичките вярващи бяха заедно и имаха всичко общо; и продаваха стоката и имота си и ги разпределяха между всички, според нуждата на всекиго... А и никой от тях не беше в лишение, защото всички, които бяха стопани на ниви или на къщи, ги продаваха и донасяха стойността на продаденото, и я слагаха при краката на апостолите; и се разпределяше на всекиго, според колкото имаше нужда.“ (Деяния 2:44-45, 4:34-35)

Можете ли да си представите сцената в Ерусалим? Множество къщи, терени и обработваема земя изведнъж бяха продадени. Беше продадена и покъщнина: обзавеждане, дрехи, занаятчийски материали, тенджери и тигани, произведения на изкуството. По улиците и на пазарите, на всяка градска порта трябваше да има стотици табелки, на които пишеше: „За продан“. Това трябва да е било най-големия бит пазар в историята на Ерусалим.

Забележете, че няма доказателство от Библията, че продадените домове бяха жилищата на собствениците им. Не се споменава и това, че хората заживяха в комуна. Ако това се беше случило, би стоварило непоносимо бреме върху църквата. Още повече, че земята и вещите, които продадоха тези християни не засегна основните им нужди, нито пък беше наследство. Божието Слово ясно им заповядваше да се грижат за семействата и децата си. Те трябваше да се грижат и за всички вдовици в семействата си, под 60 години. Онези вярващи не биха могли да изпълнят тези заповеди, ако нямаха собствени домове. Освен това четем, че те си ходеха на гости по домовете, за да се покланят, „и разчупваха хляб по къщите си“ (2:46). Очевидно тези хора все още притежаваха домовете си.

Не, нещата, които продадоха те бяха вещи, които далеч не им трябваха, неща, които не бяха основни за съществуването им. В някои случаи тези вещи вероятно пречеха на собствениците им. Така че те бяха продадени, а парите бяха дарени за издръжката на вдовиците, сираците и бездомните.

Ето това е свидетелството, което тръгна от Ерусалим. Това беше посланието, че Божия Дух искаше да се разпространи из целия свят – само Божията сила можеше да сломи духа на материализма, който държеше в клещите си Израел в продължение на векове.

Помислете за силата, която беше необходима, за да разтърси и събуди егоцентричните, алчни хора, които в продължение на стотици години бяха презирали бедните. Чужденците, които чува какво говорят онези вярващи на собствения им език ги видяха и как продават скъпи вещи. Тези вещи не бяха боклук. Очевидно те бяха продадени като жертва. Зрителите трябваше да попитат още веднъж: „Какво става? Защо има толкова много табелки „За продан“? Дали тези хора знаят нещо, което ние не знаем?“

Всеки вярващ наоколо би отговорил: „Не, ние сме последователи на Исус. Ние предадохме сърцата си на Месията и Духа Му ни променя. Сега вършим Божиите дела. Той проповядва на бедните и се отъждестви с прокажените. Послужи на вдовиците и се погрижи за сираците. А ние приехме слово от Святия Дух да вършим същото. Продаваме тези вещи, за да съберем пари за бедните и безпомощните. Това е делото на Исус Христос.“

Представете си разговорите, които се водеха из града. По кафенетата, синагогите и пазарите един търговец трябва да е разказал на друг: „Най-накрая купих онзи терен, за който чаках от години. През цялото това време собственика му се опитваше да ми го продаде много скъпо. Той е фарисей и се пазарях с него от години. Е, той дойде при мен вчера и ми даде разумна цена.

Попитах го какво го накара да си промени мнението. Той ми каза, че вече е последовател на Исус. Изпълнил се със Святия Дух и вече не е пристрастен към това да трупа вещи. Освен това парите от продажбата щели да отидат за изхранването на бедните, както и на сираците и вдовиците.“

Това беше свидетелството на Петдесетница. Светът видя как тези подсилени вярващи се обичаха един друг, продаваха вещите си, даваха на нуждаещите се. И точно това искаше Святия Дух от тях. Той желаш живот свидетелство за Божията любов към света. Те прокламираха Христовото Евангелие чрез действията си.

Книгата Деяния ни показва точно колко сериозно е това свидетелство

Спомнете си историята на Анания и Сапфира. Те бяха вярващи, които умряха в църквата понеже не разбраха правилно кой е Исус. Те излъгаха Петър относно сумата, която бяха получили за един терен, който продадох. Но Петър им каза, че са излъгали Святия Дух. Всъщност, ако някой християнин излъже човек, то е като че е излъгал Бог.

Каква точно беше лъжата на това семейство? Това беше факта, че си бяха присвоили пари предназначени за бедните. Те трябва да са казали на купувача: „Всичко, което ни дадеш е за каузата на Христос. Всичко ще отиде за вдовиците и бедните.“ Но те задържаха част от парите за себе си. В Денят на Страшния съд много хора ще бъдат държани отговорни за това, че са похарчили пари предназначени за дарителски цели. Мисля си за организациите, които харчат стотици милиони долари за жертвите от 11 Септември, но си присвояват голяма част от парите. Мисля си и за служителите, които събират пари за същите тези вдовици и сираци, но ги харчат за друго. Казвам ви, те не трябва да се страхуват от данъчните. Те трябва да се страхуват от Всемогъщия Бог, който си записва всичко, до последната стотинка.

Това е посланието зад историята на Анания и Сапфира: не пипай това, което принадлежи на бедните и нуждаещите се. Бог няма да си стои и да гледа как Сина Му е представян погрешно на света от онези, които наричат себе си с името Му.

(Дори и мюсюлманите признават колко сериозно е този вид свидетелство. Наскоро четох за една саудитска телевизионна кампания за събиране на пари за палестински „мъченици“ (включително и терористите самоубийци, които атакуваха Израел). Кампанията беше спонсорирана от държавата и саудитския цар дари 2.7 милиона долара. Принцесата дари Ролс Ройс-а си. Един човек предложи единия си бъбрек. Една жена даде цялата си зестра от 17 000 долара. Маса народ отиде до телевизионната станция да даде пари в кутии, които се носеха от деца в инвалидни колички. Всички те искаха да докажат, че Аллах обича децата си.

Бяха събрани всичко 155 милиона долара. Но това беше само началото. Призивът беше стигнал до всички ислямски държави – да дадат за възстановяването на Палестина. Виждате ли, Сатана знае къде е ефективното свидетелство и създава лъжливо такова за собственото си свидетелство.)

Питам те, как Святият Дух донесе тази внезапна промяна в сърцата на онези новопокръстени вярващи в Ерусалим? Преображението им беше невероятно чудо. Отговорът е, че тези християни бяха децата на пророчеството на Малахия. Малахия е последния пророк от Стария Завет. Бог говори чрез него като каза: „ И Аз ще се приближа до вас за съд и ще бъда бърз свидетел против баячите и против прелюбодейците, и против кълнящите се лъжливо, и против онези, които угнетяват наемниците в заплатата им, вдовицата и сирачето“ (Малахия 3:5)

Сега да се пренесем бързо в времето в църквата в Ерусалим. Тези вярващи ходеха да общуват по домовете си. „И те постоянстваха в учението на апостолите, в общуването, в разчупването на хляба и в молитвите.“ (Деяния 2:42). Коя беше доктрината на апостолите тук? Тя беше същото, което каза Христос. Исус беше наредил на учениците си: „А Застъпникът, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое Име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.“ (Йоан 14:26)

Обърнете внимание на това. Едно от последните послания, които Исус каза на учениците Си преди разпятието се намира в Матей 25-а глава. Аз вярвам, че Святият Дух тогава напомни това послание на последователите Му. Всъщност, Матей вероятно проповядваше това Христово послание на новопокръстените вярващи.

Думите на Исус се оживиха в сърцата им и те разбраха, че никога повече нямаше да могат да живеят като преди. Изведнъж те видяха колко сериозен е проблема с това да представяш на света кой наистина е Христос. Това ги накара да се върнат по домовете си, да видят всички вещи, от които не се нуждаеха и да ги изкарат на улицата и да ги продадат. Просто казано, Христовото Слово в Матей 25 даде на тези вярващи ново отношение на любов и грижа за бедните. Как? То буквално ги заведе пред Съдилището.

Посланието от Матей 25 разтърси и моята душа до основи. То ме кара да направя промени в живота и служението си. И ти, ако извикаш към Бог да те докосне и искаш да имаш нова страст за Исус, ще бъдеш заведен на пътешествие от Святия Дух. В един момент от пътя ти ще се изправиш пред Матей 25. Не можем повече да се правим на разсеяни, че не забелязваме това размазващо Слово.

Помислете за пророчеството на Исус в Матей 25

Думите на Христос тук не са притча, а пророчество. Денят на Страшния съд е, а всички ние сме изправени пред трона: „А когато дойде Човешкият Син в славата Си и всичките (свети) ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол. И ще се съберат пред Него всичките народи; и ще ги раздели едни от други, както овчарят разделя овцете от козите; и ще постави овцете от дясната Си страна, а козите – от лявата.“ (Матей 25:31-33)

Някои хора твърдят: „Това е съда над народите, а не над хората.“ Това е глупост. Няма народи овце и народи кози. Предизвиквам ви да назовете една нация овца, която е съществувала преди или сега. Ясно е, че това е съд над цялото човечество. А овцете, за които се говори тук са съдени според един критерий: „Тогава Царят ще каже на тези, които са от дясната Му страна: Елате вие, благословени от Отца Ми, и наследете царството, пригответо за вас от създаването на света; защото гладен бях и Ме нахранихте; жаден бях и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме споходихте.“ (Матей 25:34-36)

Исус похвали овцете казвайки: „Вие Ме представихте добре. Свидетелствахте пред света, че аз се отъждествявам със затворниците на греха и мизерията. Познавахте сърцето Ми и Ми позволихте да изразя природата и любовта Ми чрез вас.“ Христос не споменава и дума за другите им прилежни дела и постижения. Той се фокусира само върху това.

След това идва словото, което ме кара да потръпна. Исус казва: „Тогава ще каже и на тези, които са от лявата Му страна: Идете си от Мен, вие проклети, във вечния огън, пригответо за дявола и за неговите ангели; защото гладен бях и не Ме нахранихте; жаден бях и не Ме напоихте; странник бях и не Ме прибрахте; гол бях и не Ме облякохте; болен и в тъмница бях и не Ме посетихте.“ (Матей 25:41-43)

Забележете, че тук Исус не обвинява козите в прелюбодейство, злоупотреба с наркотици, порнография, хомосексуализъм или някое друго тежко беззаконие. Да, всичко това са осъдителни грехове и онези, които ги извършват ще бъдат съдени за всяко нещо, което са правили в плътта. Но при Христос съществува един още по-висок критерий на съдене.

Когато приложих този критерий към собствения ми живот, аз си помислих: „Не се виждам в това пророчество. Кога съм вършил нещата, които са заповядани тук? Дали не съм пренебрегнал служението към гладните, бездомните, вдовиците, сираците, затворниците, наскърбените? Какво да правя с думите на Исус тук: „Истина ви казвам: понеже не сте направили това на нито един от тези най-малките, и на Мен не сте го направили. И тези ще отидат във вечно наказание“ (25:45-46)?

В продължение на месеци се моля за вдовиците, сираците и бедните. Получаваме писма от бедстващи хора, които вече не си плащат осигуровките, за да имат за храна. Говорил съм с Бог: Ти Си Бог на силите. Нахрани ги. Посрещни нуждите им.“ Накрая Господ ми отговори: „Трябва да правиш нещо повече от това да се молиш за тях, Дейвид. Можеш да направиш нещо повече. Ти ги нахрани. Това е по силите ти.“

Не се заблуждавайте, никой не може да се спаси само чрез добри дела. Но ще бъдем съдени според това дали сме ги вършили. Въпреки това проблема не е колко нуждаещи се хора съм облякъл или нахранил. Основният проблем е: „Изповядвам ли Христос за мой Господ, а пък след това живея само за себе си? Представям ли зле пред света Исус като прекарвам време в това да събирам неща? Затварям ли си очите пред нуждите на бедните и безпомощните?“

Нашето свидетелство към проклетия от греха свят включва проповядване и проявления на Словото и действие. Проповедта ни за Христос не може да бъде разделена от добрите ни дела. Както казва Яков, такива дела помагат да се докаже силата на Евангелието: „Каква полза, братя мои, ако някой казва, че има вяра, а няма дела? Може ли вярата му да го спаси? Ако някой брат или някоя сестра са голи и останали без ежедневна храна и някой от вас им каже: Идете си с мир, стоплете се и се нахранете! — а не им дадете потребното за тялото, каква полза?“ (Яков 2:14-16)

Множество християни откликват на пророчеството на Исус по 2 начина. Едните са за „лекото евангелие“ и казват: „Бог не е толкова жесток. Всичко това са проповеди за страшния съд. Моят Бог е твърде добър, за да ни съди толкова жестоко.“ Другите са за „тежкото евангелие“ и казват: „Това просто е твърде стриктно, твърде тежко. Не мога да приема такова тревожно слово. Никога не бих могъл да живея според него.“

И така, и двата случая те вървят по собствения си път – оправдани и непроменени. И продължаваме да провеждаме съживления за спасените. Продължаваме да провеждаме молитвени събрания като молим Бог да посрещне нуждите на бедните. По Коледа раздаваме кошници на нуждаещите се семейства. В други моменти пускаме няколко монети на просяците. Но не сме посветени да вършим онова, което заповяда Исус през цялото време.

Мнозина ще отидат пред Съда убедени, че са овце, но ще бъдат отделени при козите

Такива хора ще викат: „Но, Господи, Господи, това ме изненадва. Ние Ти вярвахме. Молихме се, постихме, ходихме на църква. Ние сме изкупените Ти овце.“ Защо тези хора ще бъдат отделени с козите?

Истината е, че ако обичаме света и нещата от света, не може да принадлежим на Бог: „Ако някой люби света, любовта на Отца не е в него.“ (1 Йоан 2:15). „Нито сребролюбците... нито пияниците, нито хулителите, нито грабителите няма да наследят Божието царство.“ (1 Коринтяни 6:10)

Но тези вярващи ще бъдат сред козите не само поради похотта си към нещата от света, или понеже не са помогнали на нуждаещите се. Господ ще им каже: „Вие сте кози понеже Ме представихте погрешно пред света. Накарахте нечестивите да Ме свържат с просперитета, парите, успеха. Измахихте бедните като им казахте, че Аз искам да ги направя богати. И казахте на болните, че страдат, поради липса на вяра. Благослових ви. Излях ресурсите Си върху вас, понеже ви обичах. Но вие не чухте нуждаещите се, които викаха около вас. Вместо това се задавихте със собствените си вещи. Ако бяхте Мои, ако Ме обичахте, щяхте да се покорите на заповедите Ми.“

Може би ще кажеш: „Брат, Дейв, това е твърде тежко. Бог със сигурност не е такъв.“ Прочети думите на Езекил: „Ето, това беше беззаконието на сестра ти Содом, нейното и на дъщерите ѝ: гордост, пресищане с храна и безгрижно спокойствие, а ръката на сиромаша и бедния не

подкрепяше.” (Езекил 16:49). Когато Бог осъди Содом, Той не спомена хомосексуализма или идолопоклонството им. Ставаше дума само за гордост, пресищане и пренебрегване на нуждаещите се. Те не се грижеха за бедните.

Възлюбени, Господ не призова вярващите веднъж да направят бит пазар в Ерусалим. Той искаше да промени нещо в сърцата на хората. Искаше свидетели, които да са свободни от робията на вещите, които да отразяват сърцето Му към изгубения свят. Бог не иска къщи. Той иска да се събудим, да видим колко много сме се задавили с вещи.

Как може да помогнеш на нуждаещите се? Това е работата на Святия Дух. Ако чувстваш осъждение поради това послание, отиди при Него. Той ще те заведе директно при нуждите, които иска да посрещнеш. Посланието ми няма за цел да те накара да се чувстваш виновен или да те осъди, а да ти помогне да преразгледаш сърцето си в светлината на думите на Исус.

Господ не очаква от никой от нас да направи всичко. Но аз знам, че Той очаква от нас да бъдем лично въвлечени в поне една от сферите, в които има нужда от помощ. Можеш ли да кажеш, че си готов да се изправиш пред Христос в онзи ден, знаейки че помагаш да се облекат или нахранят бедните, да се посетят затворниците, да се благославят вдовиците и сираците?

Святия Дух няма да ми позволи да избегна тази осъдителна истина. Нито пък ще оправдае някой истински вярващ. Бог има предвид онова, което казва. Дори и затворниците, възрастните и болните могат да се молят за бездомните. Те могат да пишат писма до затворниците.

Когато съществува желание да се покориш на тази заповед, Святия Дух ще ти покаже пътя. А когато започнем да помагаме, Той обещава следното: „Ако раздаваш хляба {букв.: душата} си на гладния и насищаш наскърбената душа, тогава светлината ти ще грее в тъмнината и мракът ти ще бъде като пладне. ГОСПОД ще те води постоянно, ще насища душата ти в суша и ще дава сила на костите ти, и ти ще бъдеш като напоявана градина и като воден извор, чиито води не пресъхват.“ (Исая 58:10-11)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2002 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Touch of God](#) / [Божието докосване](#)